

A Fővárosi Ítéltábla a Feldmayer Györgyi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Faludy, Wolf, Theisz Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. május 5. napján kelt 18. sorszámú végzésével kijavított, 2015. május 5. napján kelt 8.G.42.072/2014/17. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000,- (Ötszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel fizessen meg az államnak, az adóhatóság külön felhívására 2.500.000,- (Kettőmillió-ötszázezer) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes 2005. május 4-től szerződéses kapcsolatban állt az alperessel. Rendszeresen rendelt tőle autóalkatrészeket az interneten, az alperes honlapján, amelyen általános szerződési feltételek kerültek rögzítésre mint a weboldal felhasználási feltételeiben történt hivatkozás.

Az alperes 2008. február 26-án arról tájékoztatta a felperest, hogy a továbbiakban az alperes termékeit egy másik cégen, az ... Kft.-n keresztül rendelheti meg.

Az alperes 2008. április 28-án a felperes részére e-mail levelet küldött, amelynek mellékletét képezte a felperes raktárán lévő árukészlet listázása. Az alperes a listán szereplő alkatrészeket „igen”, illetőleg „nem” jelzésekkel látta el, megjelölést téve az árukon (régiebbi alkatrészek, legalább 8 évesek) és ellenőrizve az elmúlt 3 évben vásárolt tételek mennyiségét. Felhívta a felperest, hogy a készlet csomagolását ellenőrizze, és hangsúlyozta, hogy az alperes számára fontos, hogy tudja melyek az alkatrészek közül a zöld, a piros és a zöld-fehér vagy a teljesen piros dobozban csomagolt alkatrészek.

Az alperes 2008. szeptember 26-án e-mail útján tájékoztatta a felperest arról, hogy a felperesnek leszállított készletet 2008. áprilisban az árukészlet megtekintése nélkül elemezte. Az e-mailben a visszavásárlás alperes által szabott feltételeit rögzítette, amely az áruknak a csomagolására, az értékesíthető állapotára vonatkozott, valamint arra, hogy olyan árut nem fogad el, ami gumianyagot tartalmaz, vagy 3 évnél régebbi. A visszavett áruk esetében 15 %-os kezelési költséget kívánt felszámolni, azokat az árukat, amelyek a feltételeknek nem felelnek meg, leselejtezi, ezek árát

levonja a visszautalásra kerülő összegből. Egyúttal felhívta a felperest, hogy küldje vissza az árukat az alperes überhemi raktárába és arra, hogy a szállítási költségeket a felperes viseli.

A felperes jogi képviselője útján 2009. május 11-én felszólította az alperest a tőle rendelt, de a felperesnél megmaradt árukészlet visszavásárlására, hivatkozva a 2008. április 28-án megküldött árulistára, 235.288,74 euró megfizetését kérte az alperestől.

A peres felek egyeztetéseinek eredményeként 2009. szeptember 2-án a felperes irodájában megállapodást kötöttek (a továbbiakban: Memorandum), amelyben kijelentették, hogy a disztribútori szerződést békés módon szüntetik meg. A felperes elfogadja az alperes korábban előterjesztett nettó 208.347,40 euró összegű ajánlatát az egyes alkatrészekre, feltéve, hogy mennyiségük 5 %-nál többet nem változik, és ezen alkatrészek minősége nem elértéktelenedett állapotú, csökkent használati értékű. A megállapodás alapján a felperes vállalta az alkatrészek „összeszedését”, az alperes pedig az összeg átutalását a felperes részére. Rendelkeztek az áru elszállításának feltételeiről. A felek kijelentették, hogy 2009. október 31-ig kell mindezt lebonyolítani.

Az alperes 2009. október 25-ei e-mail levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a készlet átvizsgálásának eredményeként az átveendő árukészlet összértékét 52.971,90 euróban állapítja meg, annak állapota miatt.

A felperes 2009. október 29-ei válasz levelében tájékoztatta az alperest arról, hogy 180.000 euró összegre vár a felperes a raklapokra előkészített áruk vételáraként, hivatkozva a felek közötti 2009. szeptember 2-án aláírt Memorandumra.

Az alperes 2009. november 2-án azt közölte a felperessel, hogy 40.000,- euró fizetését vállalja egy összegben, vagy lehetőséget biztosít a felperesnek, hogy a készletet megtartsa és azt egyéb módon értékesítse. A felperes az alperes ajánlatát nem fogadta el és felszólította - a Memorandumra hivatkozással - 208.347,40 euró megfizetésére.

A felperes a Fővárosi Bíróság előtti 8.G.40554/2010. számú peres eljárásban módosított keresetében 208.347,40 euró vételár és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Memorandumra foglaltakra tekintettel.

Az alperes által előterjesztett joghatósági kifogás eredményeként a Fővárosi Bíróság 8.G.40.554/2010/34. számú végzésével a pert megszüntette. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 14.Gf.40.512/2012/2. számú jogerős végzésével az elsőfokú bíróság végzését a felperes által az alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíj összege tekintetében megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A jogerős végzés ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a felperes a jogerős végzés hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak az eljárás lefolytatására utasítását kérte. A Kúria Gfv.VII.30.228/2013/4. számú végzésével a jogerős végzést az elsőfokú bíróság 34. sorszámu végzésére is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot az eljárás lefolytatására utasította. Megállapította, hogy a felperesnek 63.500,-Ft, az alperesnek szintén 63.500,-Ft felülvizsgálati eljárási költsége merült fel, a felperes illetékfeljegyzési jogára tekintettel pedig felülvizsgálati illetéket nem rótt le.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a peres felek között nem volt vita abban, hogy a Memorandum elfogadására a korábbi jogviszonyuk lezárása érdekében, egyeztetések eredményeként került sor. A Memorandum tartalmából minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperes meghatározott fizetési kötelezettséget vállalt a felperes felé, árukészlet ellenértékéért, meghatározott feltételek teljesítése esetére. Az így vállalt kötelezettségek, a felperesnek ezen alapuló kereseti igénye elbírálása független attól, hogy azt megelőzően a felek között milyen jogviszonyok voltak, mivel a Memorandum - tartalmát tekintve - önmagában kötelelem keletkeztető nyilatkozat, az a felek megállapodását tartalmazza. A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy a Memorandum - a peres felek székhelyére is tekintettel - az 1987. évi 20.

tvr.-el kihirdetett Bécsi Vételi Egyezmény 1. Cikk (1) bekezdése alapján nemzetközi adásvételi szerződésnek minősül, a teljesítés helyének ezért az Egyezmény 57. Cikk (1) bekezdésének a) pontja alapján, az eladó, azaz a felperes üzleti tevékenységének a helyét kell tekinteni.

A folytatódó eljárás során a felperes a leszállított kereseti kérelmében 179.220,70 euró és annak 2009. október 31. napjától számított Ptk. 301/A. §-a mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperes a Bécsi Vételi Egyezmény 53., 57. és 62. Cikkeiben foglaltak alapján.

Álláspontja szerint a felek között 2009. szeptember 2-án napján megkötött Memorandum alapját az alperes által 2008. április 28-án megküldött elektronikus levél mellékletét képező lista képezte. Az alperes a felperesnél lévő készlet teljes körű ismeretében készítette el a megvásárolni kívánt alkatrészek listáját, a felperesi raktárkészlet listájából kiválogatta és kihúzta a legrégebbi termékeket és megjelölte azokat az árukat, amelyek a későbbi Memorandum tárgyát képezték. A Memorandum aláírását követően az alperes szakemberei tételes vizsgálatot tartottak, az alperes így a Memorandum utáni szemle alkalmával győződött meg a készlet állapotáról. Állította, hogy az alperes pontos információkkal rendelkezett a készletről. A Memorandumban foglalt megállapodás adásvételi szerződésnek minősül, amelynek keretében a felek kölcsönös szolgáltatásokkal tartoznak egymásnak. A Memorandumban rögzített feltételek egyike az volt, hogy az árukészlet mennyiségében ne legyen 5 %-nál nagyobb mértékű változás, és az alkatrészek ne legyenek elértéktelenedett állapotban. E két feltétel mellett további feltételeket a felek nem szabtak. Vitatta az alperes azon hivatkozását, mely szerint a Memorandumban foglalt kötelezettségvállalás egy szándéknyilatkozat lett volna, figyelemmel a tételes ellenőrzést követően alperes részéről 179.220,70 euró fizetésére vonatkozó ajánlatra, továbbá a 2008. október 25. napján kelt alperesi levélben tett 52.970,90 euró fizetésére tett ajánlatra is. A felperes álláspontja szerint az alperes ez utóbbi ajánlata lényegében a perben követelt összeg tekintetében az alperesi elismerést jelentette, amelyet a felperes azért nem fogadott el, mert a Memorandumban nem ebben állapodtak meg a felek. A Memorandum egy kötelmet keletkeztető megállapodás. Minden, a felek által a Memorandum megkötése után tett nyilatkozat csak e megállapodás tükrében értelmezhető. A felperes vitatta az alperes azon védekezését, miszerint a 52.970,90 euró összeg kifizetésére tett írásbeli ajánlat nem elismerés volt. Ennek az összegnek a kifizetésére vonatkozó írásbeli megkeresése az alperesnek a Memorandumban rögzített jogviszonyon alapult, azon a kötelezettségvállaláson, amely alapján az alperes vállalta a felperestől visszavásárolni kívánt árukészletet.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, fenntartva az előzményi peres eljárásban tett nyilatkozatait. Hangsúlyozta, hogy visszavásárlási kötelezettsége nem állt fenn a felek közötti jogviszonyban az esetlegesen a vevőnél árukészleten maradt termékek vonatkozásában, és a Memorandum alapján sem. A Memorandum nem egy létrejött adásvételi megállapodás, csupán egy szándéknyilatkozat. A visszavásárlási megállapodást a felek feltételektől tették függővé, amely szerint az alkatrészek mennyisége 5 %-nál többet nem változik és az alkatrészek minősége nem elértéktelenedett állapotúak. Állította, hogy a Memorandum aláírását követő vizsgálat után győződött meg arról, hogy a felperesnél lévő árukészlet nagy része nem felel meg az ECER 90 homologizációnak, illetve azok technikailag hibásak, vagy több, mint 3 évesek, nincsenek eladható állapotban, olyan mértékben elértéktelenedettek, hogy az alperes azokat nem tudja visszavenni a felperestől. Az alperes feltételes kötelezettségvállalást tett a Memorandumban. A korábban 10 éven át értékesített alkatrészek egy részének a megvásárlására két előfeltételt állapítottak meg a felek, amely feltételek nem teljesültek. Hangsúlyozta, hogy csak a Memorandum aláírása után nyílt lehetősége meggyőződni a vitatott készletek minőségi állapotáról. Álláspontja szerint a készlet visszavételére sem jogszabályi, sem szerződésben írt kötelezettsége nem állt fenn. Hangsúlyozta, hogy a felek közötti viszonyban az alperes a kezdetektől fogva nyilvánvalóvá tette, hogy a 3 évesnél

idősebb alkatrészeket nem vásárolja vissza, és a 2008. szeptember 26-ai levelében világosan és tételes meghatározta azokat a műszaki feltételeket, amelyek teljesülése mellett visszavásárolja az alkatrészeket. A Memorandumban írt minőségi feltételek tartalmát a felek közötti korábbi levelezések és nyilatkozatok töltötték ki. A Memorandumban előírt feltételek nem teljesültek, az alperes 2009. október 25-i e-mailben új ajánlatot nyújtott, amelyet ő nem fogadott el.

Az elsőfokú bíróság a 2015. május 5. napján kelt, 18. sorszámú végzésével kijavított 8.G.42.072/2014/17. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak felhívásra 977.000,- Ft eljárási illetéket, továbbá az alperesnek 15 nap alatt 1.587.500,- Ft ügyvédi munkadíjat.

Határozatának indokolása szerint a tényállást a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint állapította meg. Rögzítette, hogy azt volt köteles vizsgálni a felperes kereseti kérelme alapján, hogy a felek között megkötött Memorandumban foglalt feltételek fennállnak-e. Megállapította és rögzítette, hogy a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló 2008. július 17-én 593/2008. EK rendelet (a továbbiakban: Róma 1) 4. Cikk (1) bekezdés a) pontja értelmében jogválasztás hiányában az adásvételi szerződésre azon ország joga irányadó, ahol az eladó szokásos tartózkodási helye található. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a magyar jogot alkalmazta, jogválasztás hiányában. Utalt a Kúria Gfv-VII.30.228/2013/4. számú végzésének indokolására, amely szerint a Memorandum tartalmából minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az alperes meghatározott fizetési kötelezettséget vállalt a felperes felé az árukészlet ellenértékeként meghatározott feltételek teljesítés esetére. Az így vállalt kötelezettségek, a felperes ezen alapuló kereseti kérelmének az elbírálása, független attól, hogy azt megelőzően a felek között milyen jogviszonyok voltak, mivel a Memorandum - tartalmát tekintve - önmagában kötelelemkeletkeztető nyilatkozat, a felek megállapodását tartalmazza. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság álláspontja szerint, a Memorandum a peres felek székhelyére tekintettel a Bécsi Vételi Egyezmény 1. Cikk (1) bekezdése alapján nemzetközi adásvételi szerződésnek minősül.

Az elsőfokú bíróság a felek szerződéskötési akaratát, illetőleg a Memorandumban foglaltak feltételek fennállását vizsgálta, az eljárás során **J.G.t** és **V. T.** tanúként meghallgatta, a tanúk vallomása, a csatolt okiratok alapján vizsgálta a Memorandum megkötésének a körülményeit, a felek szerződési akaratát. A tanúk vallomása alapján nem találta megállapíthatónak azt, hogy a Memorandumban a felek mit értettek az alatt, hogy az alkatrészek a minősége nem lehet elértéktelenedett állapotú, csökkent használati értékű. A felek ezeket a feltételeket tartalommal nem töltötték meg, részletesen nem határozták meg. Az alperes 2008. április 28-i ajánlata alapján értelmezhető az alkatrészek minősége, amelyet az alperes a 2008. szeptember 26-i feltételekkel együtt tartott fenn. A felperes a Memorandum aláírásakor az alperes 2008. szeptember 26-i nyilatkozatának az ismeretében fogadta el az alperes 2008. április 28-i ajánlatát. Az alkatrészek állapotára vonatkozó kikötése a feleknek az alperes 2008. április 28-i ajánlata és annak kiegészítését tartalmazó 2008. szeptember 26-án küldött e-mail alapján állapítható meg. A felperes az alperes 2008. szeptember 26-án küldött e-mailjét megkapta, az abban foglaltakkal szemben kifogást nem tett. Az alperes 2009. október 25-én küldött e-mailben tájékoztatta a felperest az ellenőrzés eredményéről, amely a 2008. szeptember 26-i e-mailben foglalt feltételek alkalmazásával 52.970,90 euró vételárat jelölt meg 2.825 db áru esetében, az 5.901 db áruból. A 2008. április 28-i alperesi ajánlatot a felperes az alperes a 2008. szeptember 26-i e-mailben foglaltak ismertetében fogadta el.

A Memorandum szerint az árukészlet ellenőrzése megtörtént. Az ellenőrzésről a felek közösen nem vettek fel jegyzőkönyvet, ennek alapján nem volt megállapítható az árukészlet ellenőrzésének az eredménye. Nem nyert bizonyítást a leszállított kereseti kérelemben foglalt 179.220,70 euró összegű alperesi vételi ajánlat. A felperes 2009. november 6-án küldött levelének tartalma és a tanúk vallomása szerint az alperes 179.220,70 eurót jelölt meg vételárként, amelyet az alperes nyilatkozata

nem támasztott alá. Közös ellenőrzési jegyzőkönyv hiányában nem állapítható meg a felek között a vételár tekintetében a megállapodás és mennyiség sem azonosítható be. Nem vitatottan a felperes az alperes 52.970,90 euró vételár ajánlatát nem fogadta el, 180.000,- euró vételár kifizetését kérte. A felek eltérően ítélték meg az értékesíthető árukészlet mennyiségét és értékét. A felperes a bizonyítási teherről adott tájékoztatást követően szakértői bizonyításra indítványt nem terjesztett elő, és ennek hiányában nem állapítható meg, hogy a 2009. szeptember 2-án kötött Memorandumban foglalt árukészletből mennyi az elértéktelenedett állapotú, csökkent használati értékű alkatrész. A Memorandum önmagában kötelemkeletkeztető nyilatkozat, nemzetközi adásvételi szerződésnek minősül, amely az abban foglalt feltételek bekövetkezése esetére állapít meg az alperes részére fizetési kötelezettséget. A feltételek fennállását a felperes nem igazolta.

Az elsőfokú bíróság a Bécsi Konvenció 35. Cikk (1) bekezdése, (2) bekezdése, a 38. § (1) bekezdése, továbbá az 53. Cikke, a 14. Cikk (1) bekezdése, valamint 18. Cikk (1) bekezdésében foglaltak alapján felperes keresetét nem találta megalapozottnak, a Memorandumban foglalt feltételek teljesülésének hiányában az alperes 2009. október 25-én kelt ajánlatát új ajánlatnak tekintette a Bécsi Konvenció 14. Cikk 1) pontja alapján, mivel a felperes az alperes új ajánlatát nem fogadta el, ezért a Bécsi Konvenció 18. Cikk (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem minősül ajánlat elfogadásnak a 2009. október 29-én küldött válasza. A leszállított kereseti kérelemben foglalt vételár tekintetében nem állapítható meg a Memorandumban foglalt feltételek teljesülése bizonyítatlanság miatt, az alperes 2009. október 25-én kelt 52.970,90 euró vételárra tett új ajánlatát a felperes nem fogadta el, ezért a felek között szerződés nem jött létre.

A perköltségről a felek pernyertessége és pervesztessége alapján döntött, a felperes a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000,- Ft elsőfokú eljárási, 7.000,- Ft fellebbezési, valamint 70.000,- Ft felülvizsgálati illeték megfizetésére kötelezte, és ugyancsak a pervesztes felperest kötelezte a perérték alapján is, tekintettel a felülvizsgálati és az elsőfokú eljárás során felmerült alperesi ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást kért, az alperes perköltségben történő marasztalásával egyidejűleg; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását, a bizonyítási eljárás megismétlését, kiegészítését kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően mérlegelte, azokból helytelen következtetéseket vont le, ezért a Pp. 206. § (1) bekezdésében ütköző módon hozta meg a határozatát. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felek között megkötött Memorandum alapját a 2008. áprilisában készített lista alkotta, amelyen C. C., az alperes munkatársa tételesen megjelölte azokat az árukat, amelynek a megvásárlására kötelezettséget vállalt. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek között létrejött megállapodás nemzetközi adásvételi szerződés, amelyben a felek kölcsönös szolgáltatásokkal tartoznak egymásnak. Az alperes meghatározott fizetési kötelezettséget vállalt a felperes felé az árukészlet ellenértékeként meghatározott feltételek teljesítésére. Az egyik feltétel szerint az alkatrészek nem lehettek elértéktelenedett állapotban. Az áruk minősége vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte az alperes 2008. szeptember 26-i e-mailjében megfogalmazott minőségi feltételeket, mert - álláspontja szerint - ezek a feltételek nem képezték a perbeli Memorandumban foglalt feltételek részét. Igazolható módon a Memorandumban foglalt két feltétel mellett további feltételeket nem szabtak a felek, ezért - álláspontja szerint - kétséget kizáróan bizonyításra került a perben, hogy nem kívántak egyéb feltételt a Memorandum részévé tenni a felek. Az alperes által utóbb támasztott feltételek nem képezték a megállapodás részét. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alkatrészek régiek és nem feleltek meg az ECER 90 homologizációnak, mivel ezekkel

a körülményekkel az alperesnek a Memorandum aláírásakor is tisztában kellett lennie, figyelemmel arra, hogy az alperes jóval korábban jelölte meg a felperesnél lévő készletből azokat, amelyeket megvásárol és amelyeket nem. C. C. szemrevételezte az alkatrészeket, ellenőrizte a tárolási módot, a csomagolás épségét, az alkatrészek korát. Tételes ellenőrzésre a készlet fizikai nagysága miatt valóban nem került sor, de azt az alperes sem cáfolta a per során, hogy a per tárgyát képező árukészlet egyes darabjai új darabok, becsomagolt állapotban voltak az alperes szakemberei által végzett vizsgálat során. A Memorandum aláírásakor az alperes pontos információkkal rendelkezett a készletről, amelynek a megvásárlására kötelezettséget vállalt. J.G. tanú vallomása megerősítette, hogy a per során csatolt lista az az árukészlet, amely a Memorandum aláírásának időpontjában is megvolt, és az árukészlet azóta nem mozgott. A perben meghallgatott tanúk azt vallották, hogy a szakértői vizsgálat lefolytatását követően 179.220,70 euró értékű árut egybehangzóan hibátlannak állapítottak meg a felek, a felperes ezt az összeget elfogadta. Az alperes 2009. október 25-én írt e-mailjében megfogalmazott 52.970,90 euró összeg nem egy másik vételi ajánlatnak minősül, hanem a perben követelt összegből az alperes által elismert összeget jelenti, amelyet a felperes azért nem fogadott el, mert a felek a Memorandumban nem ebben az összegben állapodtak meg. Az ellenőrzés lefolytatásával a felek a Memorandum által rájuk rótt tételes vizsgálatra irányuló kötelezettségüknek eleget tettek. Az alperes alkalmazásában álló szakemberek válogatták át a teljes árukészletet, és ők készítették össze és pakolták az árut raklapokra, ezért nem helytálló az elsőfokú ítélet azon következtetése, mely szerint a Memorandumban előírt feltételek teljesülése hiányában az alperes fizetési kötelezettsége nem állapítható meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítás szükségességéről nem megfelelően tájékoztatta a feleket. Amennyiben a per adataiból megállapítható, hogy az adott bizonyítási eszköz igénybevétele nélkül a fél nem tud eleget tenni a bizonyítási kötelezettségének, úgy az 1/2009. (VI. 24.) PK véleményében foglaltak szerint a szakértői bizonyítás szükségességére fel kell hívni a felek figyelmét. Jelen perben az eljáró bíróság arról tájékoztatta a feleket, hogy felmerülhet szakértői bizonyítás szükségessége, azonban arról nem adott tájékoztatást, hogy szakértő kirendelése nélkül nem állapítható meg a Memorandumban rögzített feltételek teljesülése, vagyis hogy ezen kérdés eldöntése szakkérdés. Ennek hiányában pedig az elsőfokú bíróság helytelenül utalt az ítéletében arra, hogy nem állapítható meg szakértői bizonyítás hiányában, hogy az árukészletből mennyi az elértéktelenedett állapotú, csökkent használati értékű alkatrész.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte.

Az árukészlet állapotával kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az alperes munkatársa Ms. C. sohasem válogatta ki a megfelelő alkatrészeket, szemlét nem végzett, ezt a munkát a Memorandum aláírását követően három alperesi műszaki szakember végezte el. A visszavásárlásra alkalmas alkatrészek minőségi feltételeit a Memorandum tartalmazza, és ezeket a feltételeket az alperes 2008. április 28-ai és szeptember 26-ai e-mailjei töltötték ki konkrét tartalommal.

A felperes nem nyilatkozott arról, hogy mi az alkatrészek minőségére vonatkozó feltételek konkrét tartalma. Az elsőfokú ítélet nem azt rögzítette, hogy a felek a Memorandum részévé tették az alperesi e-mailek feltételeit, hanem azt, hogy a felek szándéka és a szerződési akarata feltárására, a felperesi tanúk értékelhető vallomásának hiányában csakis a két alperesi e-mailre lehetett támaszkodni. Miután ez a két e-mail időben megelőzte a Memorandum aláírását, a memorandum aláírását követő szemle alapján 2009. október 25-én küldött alperesi e-mail pedig pontosan a két korábbi e-mail feltétel-rendszerében vizsgálta az alkatrészek állapotát, az elsőfokú bíróság logikus okszerű mérlegeléssel nem juthatott más következtetésre, mint amit az ítélete rögzít. Hangsúlyozta, hogy az alperesi 2008. április 28-i e-mail nem minősül kötelezettség-vállalásnak. Határozottan cáfolta, hogy az alperes munkatársa 2008. és 2009. években a személyes látogatásai alkalmával a perbeli alkatrészeket szemrevételezte és ellenőrizte. Az alperes műszaki szakismeretekkel nem

rendelkező üzletkötő, aki nem vállalkozott a közel 6.000 darabos készlet átvizsgálására. A készletlista alapján tartott adminisztratív ellenőrzés semmilyen adatot sem szolgáltatott az egyes darabok állapotáról. A műszaki avulást, állagromlást nem hárítja el a bontatlan csomagolás, mert a perbeli alkatrészek - műszaki jellegükből adódóan - akkor is avulnak (pl. gumirészek porózussá válnak), ha nincsenek használatba véve. Ezért volt szükség a Memorandum aláírását követő tételes szemlére. A 179.220,70 euró összegű vételi ajánlatot cáfolta, az alperes a műszaki szemlét követően ilyen vételi ajánlatot nem tett. A felperes ezt az állítását írásbeli bizonyítékkal igazolni nem tudja. A tanúvallomások bizonyításra alkalmatlanok. **J.G.** annyit állított, hogy a szemlét vezető műszaki szakember egy nyomtatott, vagy a számítógép képernyőjén látható listán mutatta meg neki, hogy ekkora összegű alkatrészt találtak megfelelőnek. Ez az állítását semmilyen más bizonyíték nem támasztotta alá. **V. T.** tanúnak pedig nem volt közvetlen tudomása ilyen alperesi ajánlatról, ő csak **J.G.** állítólagos elmondására hagyatkozott. A felperes nem jelölte meg az ajánlat pontos tárgyát, az alkatrészeket és azok értékét. Az 52.970,90 euró összegű ajánlat tekintetében határozottan állította, hogy ez nem minősül az alperes elismerésének. A Memorandum nem azt a kötelezett-vállalást fektette le, hogy a teljes árukészletből az alperesi feltételeknek még megfelelő árucikkeket az alperes visszavásárolja. Nem arról szólt a Memorandum, hogy a felek a még piacképes árukat beárazzák és elszámolás keretében a közösen megállapított készletet, a közösen megállapodott vételáron az alperes megvásárolja a felperestől. Így nem volt alapja bármiféle részbeni elismerésnek, mert részteljesítést a Memorandum egyáltalán nem irányozott elő, ellenkezőleg a Memorandum az árukészletet egységes egészként kezelte. Erre az egységes egészre állapította meg a 208.3347 euró összegű vételárat, és a teljes készlet teljes áron történő megvásárlását bizonyos műszaki feltételek fenn állásához kötötték a felek. Miután ezek a feltételek nem teljesültek az árukészlet egészére, az alperes egy új ajánlattal fordult a felpereshez; a piacképesnek bizonyult árucikkeket 52.970,90 euró összegért megvásárolta volna a felperestől, amely ajánlatot a felperes nem fogadott el. A szakértői bizonyítás körében - álláspontja szerint - a tájékoztatási kötelezettség vonatkozásában az elsőfokú bíróságot mulasztás nem terheli. A felperes elegendő figyelmeztetést és lehetőséget kapott a bizonyítási teher szabályainak megfelelő eljárásra. A szakértői bizonyítástól a felperes kifejezetten elzárkózott. A 2015. március 17-én tartott tárgyaláson kibontakozott vita során - az árukészlet helyszíni szemléjének értelme, relevanciája vonatkozásában - a felperes jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy „szakértői bizonyítási indítványa nincs, mert a szakértő nem tudja megállapítani, hogy az alkatrészek elértéktelenedett állapotban vannak-e”. Nem arról volt szó, hogy a bírói kioktatás hiányában a felperes tévedésben lett volna a bizonyítás szükségességét illetően, a felperes jogi képviselője gondosan mérlegelte a szakértői bizonyítás lehetőségét és várható eredményét, majd e megfontolások következtetéseit levonva kifejezetten mellőzte a szakértői bizonyítást.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság elsődlegesen azt rögzíti, hogy nem volt ok az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján az alábbiakra tekintettel.

Az elsőfokú eljárás során olyan lényeges eljárási szabálysértés nem valósult meg, amely az eljárás megismétlését szükségessé teszi.

A 4. sorszámú jegyzőkönyv az alábbi tájékoztatást tartalmazza.

„A bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségéről a feleket előzetesen tájékoztatta. A felperesé a bizonyítási teher a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak szerint, a kereseti kérelem tárgyában; így az alperes vételár fizetési kötelezettségének a fennállása, illetőleg a Memorandumban foglaltak fennállásának az igazolása, miszerint az árukészlet mennyisége 5 %-nál többet nem

változik, és ezeknek az alkatrészeknek a minősége nem elértéktelenedett állapotú, csökkent használati értékű a Memorandum aláírásának időpontjában. A felperesé a bizonyítási teher a kereset összecszerúsége tárgyában is. A tájékoztatja a felperest az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 7. pontjában foglaltakra figyelemmel, hogy a memorandumban foglaltak szerint az alkatrészek minőségének az állapotát illetően felmerülhet szakértői bizonyítás szükségessége. Az alperesé a bizonyítási teher a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az érdemi védekezése tárgyában, így a memorandumban foglalt alperesi nyilatkozat szándéknyilatkozatnak tekintendő."

A bírói felhívást követően a felperes szakértői bizonyítás elrendelésére, szakértő kirendelésére nem terjesztett elő indítványt.

A 13. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldalán a felperes határozottan úgy nyilatkozott, hogy „szakértői bizonyítási indítványa nincs, mert a szakértő nem tudja megállapítani, hogy az alkatrészek elértéktelenedett állapotban vannak-e." Ugyancsak ebben a jegyzőkönyvben nyilatkozott a felperes a képviselője útján, úgy, hogy a helyszíni szemle tartására irányuló indítványát nem tartja fenn, további bizonyítási indítványt pedig nem terjeszt elő.

A Pp. tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályainak alkalmazásával kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglaltaknak az elsőfokú bíróság eleget tett. Az esetlegesen felmerülő szakértői bizonyítás lehetőségéről a PK vélemény 3. pontjában foglaltak szerint a felek nyilatkozata alapján nyújtott tájékoztatást az elsőfokú bíróság. A bizonyítási kötelezettségről szóló felhívásában pedig kifejezetten a hivatkozott PK vélemény 7. pontjában foglaltakra.

A Pp. 252. § (3) bekezdése alapján sem állapítható meg az eljárás megismétlésének szükségessége. A felperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében olyan bizonyítási indítványt - további okiratok beszerzését, tanúk meghallgatását, szakértő kirendelését - nem terjesztett elő, amelyet az elsőfokú bíróság mellőzött és/vagy amely a bizonyítási eljárás kiegészítését, vagy megismétlését indokolja. A fentebb hivatkozottak szerint a felperes a korábbi, a helyszíni szemle tartására vonatkozó indítványát is visszavonta.

A felperes elsődleges fellebbezési kérelme - tartalma szerint - az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok felülmérlegelésére irányult a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította, és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével a jogszabályi rendelkezések helytálló értelmezésével, megalapozottan utasította el a felperes keresetét; határozata a Pp. 221. §-ának teljes egészében megfelelt.

A fellebbezés kapcsán rögzíti a Fővárosi Ítéletábla, hogy a peres felek között 2009. szeptember 2. napján Budapesten megkötött Memorandum elnevezésű okirat az alábbiakat rögzíti.

„A felek egyetértenek abban, hogy a felek közötti disztributori szerződést békés módon szüntetik meg. Ennélfogva a Hungária Kft. kész arra, hogy elfogadja a ... 2008. április 28-án előterjesztett, mindösszesen nettó 208.347.40 Euro összegű ajánlatát (fékek és felfüggesztő alkatrészekre) feltéve, hogy mennyiségük 5 %-nál többet nem változik és hogy ezen alkatrészek minősége nem elértéktelenedett állapotú (csökkent használati értékű). A minőségi ellenőrzés érdekében a ... és ... Hungária egy-egy személyt fog kijelölni az ellenőrzés lefolytatására 2009. október 15. napját megelőzően. Megállapodásuk alapján a Hungária Kft. felelős azért, hogy összeszedje az alkatrészeket és a ... pedig átutalja a jelen megállapodásban rögzített összeget. A ... kijelöl egy szállítmányozó céget, hogy az alkatrészeket elszállítsa a Kft.-től a ... részére. Jelen ügyletet 2009. október 31-ig le kell bonyolítani.

Felek mint kölcsönös megállapodást írják alá a jelen Memorandumot."

Jelen peres eljárás alapját a Memorandum szerinti árukészlet minősége és az alperes visszavásárlási kötelezettsége, a vételár és ezek alapján a - nem elértéktelenedett állapot - értelmezése, tartalma képezte.

Az elsőfokú bíróság a Memorandumban foglalt feltételeket, a felek akaratát, az eljárás során becsatolt okiratok (2008. április 28-i árulista), a Memorandum megkötését megelőző levelek tartalmát (2008. szeptember 26-i e-mail; 2009. május 11-i e-mail) és a Memorandum megkötését követő e-mailek (2009. október 25-i, 2009. október 29-i, 2009. november 2-i és 2009. november 6-i) tartalma, a perben meghallgatott tanúk vallomása alapján helyesen állapította meg.

Az alperes a felperes felé vállalt árukészlet ellenérték megfizetése kapcsán a felek a Memorandumban két feltételt határoztak meg. Az árukészlet minősége tekintetében helyesen hivatkozott az alperes arra, hogy a Memorandum megkötését megelőző e-mailekben (a 2008. szeptember 26-i és 2008. április 28-i) rögzített feltételek határozták meg az árukészlet elfogadható minőségét, amelynek utóbb a felek általi közös ellenőrzése volt szükséges. Az alperes munkatársa, C. C. az árukészlet fizikai vizsgálatát az árulista összeállítását megelőzően, és azt követően sem végezte el.

Ugyancsak helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat a felperes leszállított kereseti kérelme a 179.220,70 euró követel összeg vonatkozásában is. Az alperes nem vitatottan a Memorandumban foglalt összegű ajánlatot később, a kereseti kérelemben meghatározott összegre szállította le.

Az elsőfokú bíróság által helyesen alkalmazott tájékoztatási kötelezettség alapján a felperesnek azt kellett igazolnia, hogy a felek között a Memorandumban foglaltak szerint a kereseti kérelmében foglalt összegű megállapodás létrejött. A leszállított vételár tekintetében is a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség annak igazolása, hogy a felek a leszállított vételárban megállapodtak, illetve az alperes fizetési kötelezettsége a leszállított vételár tekintetében fenn áll.

A perben meghallgatott tanúk vallomása egyrészt közvetett hallomáson alapuló, másrészt okirati bizonyítékokkal nem alátámasztott előadások voltak. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a felperes leszállított keresetét az sem alapozza meg, hogy a felperes (2009. november 6-i e-mail) maga hivatkozott arra, hogy az alperessel a leszállított összegű vételárban megállapodott. A felperes ezt az állítását a tanúvallomásokon, a maga által írt és maga által hivatkozott alperesi előadáson túl további bizonyítékkal igazolni nem tudta. Az elsőfokú bíróság e tekintetben is helytállóan értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állapította meg azt, hogy a felperes leszállított kereseti követelését igazolni nem tudta.

Önmagában az a felperesi hivatkozás, hogy 52.970,90 euró összeg vonatkozásában az alperes nyilatkozata tartozáselismerésnek minősül, a fentiek szerint szintén nem bizonyított. A felek között ilyen vételár tekintetében sem jött létre megállapodás. A felperes a fellebbezésében sem hivatkozott olyan új értékelhető tényre az összeg tekintetében, amelyet az elsőfokú bíróság elmulasztott értékelni. A felek a Memorandum szerinti áruellenőrzést az abban foglalt határidőben elvégezték, ugyanakkor az egymás közötti jogviszonyukat 2009. október 30. napjáig igazolható módon nem zárták le, azaz az elfogadható árukészlet kifizetése és elszállítása a 2009. október 31-ig nem valósult meg. A felek között az árukészlet vételárában megegyezés nem született. A felperes az alperes 52.970,90 euró összegű ajánlatát - saját előadása szerint is - nem fogadta el.

A kialakult bírói gyakorlat szerint is a felek nyilatkozatát elsősorban annak szándéka szerint kell értelmezni. A Bécsi Konvenció 8. Cikk (1) bekezdése a fenti követelményt fogalmazza meg, amely szerint az Egyezmény alkalmazása szempontjából valamely fél nyilatkozatát vagy más magatartását

e fél szándéka szerint kell értelmezni, feltéve, hogy a másik fél e szándékról tudott vagy arról tudnia kellett.

A (2) bekezdés szerint, ha az előző bekezdés nem alkalmazható, az egyik fél nyilatkozatát vagy más magatartását úgy kell értelmezni, ahogy azt a másik félhez hasonló, ésszerűen gondolkodó személy azonos körülmények között értette volna.

A (3) bekezdés szerint, a fél szándékának vagy az ésszerűen gondolkodó személy megítélésének meghatározása szempontjából megfelelően figyelembe kell venni az eset valamennyi jelentős körülményét, ideértve a felek közötti tárgyalásokat, a közöttük kialakított gyakorlatot, a szokásokat, valamint a felek ezt követően tanúsított magatartását.

Az idézett jogszabályi helyek alapján a felek nyilatkozatait, ajánlatát, annak elfogadását, a szerződéses jogviszony egész folyamata során vizsgálni szükséges, amely során figyelembe kell venni a felek közötti tárgyalásokat, levelezéseket, amelyet az elsőfokú bíróság helytállóan megtett.

A kialakult és egységes bírói gyakorlat szerint a bizonyítékok egybevetésével és azoknak a maguk összességében történő, a logika szabályainak megfelelő, okszerű értékelésével megállapított tényállás és a levont következtetések felülmérlegelésére nincs lehetőség (BH 1995/134., BH 2006/403).

Mivel az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította meg a tényállást, azokból okszerűen a logika szabályainak megfelelően vonta le következtetéseit, ezért a másodfokú bíróság nem látott arra lehetőséget, hogy a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltak alapján az elsőfokú bíróság által megállapított és értékelt bizonyítékokat felülmérlegelje.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján állapította meg a másodfokú perköltséget. Az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdése alapján, mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel állapította meg.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékről a Pp. 78. § (1) bekezdésén túl, az Itv. 59. § (1) bekezdése, 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint rendelkezett.

Budapest, 2016. év január hó 14. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő